

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **M. H.**, narozený X,
státní příslušnost Syrská arabská republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2024, č. j. KRPU-167962-33/ČJ-2024-040022,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2024, č. j. KRPU-167962-33/ČJ-2024-040022, jímž byla podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba trvání zajištění žalobce za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

států (dále jen „nařízení Dublin III“), o 34 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 20. 9. 2024, č. j. KRPU-167962-18/ČJ-2024-040022.

Žaloba

2. V žalobě žalobce v první řadě uvedl, že žalovaná je povinna ve všech případech vážít možnost aplikace mírnějších opatření předtím, než přistoupí k zajištění cizince. Zdůvodnění žalované o nemožnosti uložení jednotlivých druhů zvláštních opatření je naprosto obecné, z velké části odkazující pouze na žalobcovu domnělou nedůvěryhodnost a nebezpečí útěku, aniž by však byly tyto obavy blíže adekvátně zdůvodněny. Zdůraznil, že přestože s předáním do Chorvatska nesouhlasí, nebude v případě jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců klást jakýkoli odpor či jinak mařit výkon rozhodnutí o předání. Žalobce proto nevidí jediný důvod, proč by musel i nadále být omezen na osobní svobodě. Žalobce namítl, že délka trvání zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou sledovanému cíli. Zdůraznil, že doba trvání zajištění byla stanovena v rozporu se zákonem.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že postupovala v souladu s právními předpisy, rozhodnutí vydala v souladu se zákonem, náležitě jej odůvodnila, a proto navrhla zamítnutí žaloby. Dne 10. 10. 2024 žalovaná obdržela informaci od Dublinského střediska o tom, že tohoto dne Chorvatsko přijalo odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět. ČR tak má 6 týdnů na realizaci předání žalobce do odpovědného státu a v souladu s uvedeným bylo požádáno o prodloužení zajištění žalobce do 21. 11. 2024. Poukázala na to, že podrobně odůvodnila dobu zajištění, a to zejména na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Uvedla, žalobce nemůže legálním způsobem cestovat po státech Evropy, neboť nevlastní žádný platný cestovní doklad a není držitelem žádného oprávnění k pobytu, na základě kterého by mohl v rámci Evropy cestovat. Žalobce navíc sám uvedl, že v případě propuštění by se do Chorvatska nevrátil a cestoval by nelegálně do Německa, kde by požádal o azyl. Konstatovala, že žalobce nemá žádnou možnost být přítomen pobytovým kontrolám, než bude vydáno rozhodnutí o jeho přemístění do státu odpovědného za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedla, že žalobce na území ČR nikoho nezná a nemá ani dostatek finančních prostředků pro zajištění základních životních potřeb. Byla tedy toho názoru, že dodržela svoji povinnost a zvážila užití mírnějších opatření a náležitě odůvodnila, proč k nim v daném individuálním případě nepřistoupila a žalobce zajistila. Žalovaná považovala obecné prohlášení žalobce o tom, že by případné užití zvláštních opatření respektoval, za účelové a vzhledem k okolnostem za zcela nedostatečné a neodůvodňující závěr, že bylo možno k uložení zvláštních opatření přistoupit, neboť z chování žalobce je zřejmé, že se do Chorvatska vrátit nechce a jeho jediným cílem je cesta do Německa.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

během patnáctidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 19. 9. 2024 prováděla hlídka odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem, detašované pracoviště Rumburk, hlídkovou činnost v úseku Varnsdorf – Studánka, přičemž si povšimla odstaveného vozidla u krajnice silnice I. třídy č. 9 ve směru na Rumburk. Jelikož vozidlo tvořilo překážku na vozovce, rozhodla se jej hlídka cizinecké policie v 10:10 hodin zkontrolovat, přičemž zjistila, že z vozidla vystupuje větší množství osob různého pohlaví a věku, kdy dle vzezření šlo o cizince. Mezi těmito osobami byl též žalobce a jeho švagrová a její nezletilé děti. Všechny osoby byly eskortovány na pracoviště cizinecké policie k provedení dalších úkonů.
7. Dne 20. 9. 2024 byl se žalobcem za přítomnosti tlumočnicka do jazyka arabského sepsán úřední záznam o podání vysvětlení, ve kterém žalobce uvedl, že ze Sýrie vycestoval před cca 1 měsícem za pomoci převaděče do Turecka. Z Turecka cestovali do Bosny a Hercegoviny. Vypověděl, že o azyl v Chorvatsku nežádal, když jej v Chorvatsku zadrželi, sejmuli mu otisky prstů, přičemž mu řekli, že to nesouvisí s azylem. Cestovat chce do Německa za bratrancem. Nemá žádné finanční prostředky a nemá na území ČR možnost ubytování.
8. Ze správního spisu dále plyne, že porovnáním otisků prstů žalobce v systému EURODAC byla nalezena shoda pod ID: X, když žalobce je veden jako žadatel o azyl na území Chorvatska.
9. Dne 10. 10. 2024 žalovaná obdržela informaci od Dublinského střediska (Ministerstvo vnitra ČR) o tom, že tohoto dne Chorvatsko přijalo odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobcem zpět. Dublinské středisko dále uvedlo, že ČR tak má 6 týdnů na realizaci předání žalobce do odpovědného státu a v souladu s uvedeným požádalo o prodloužení zajištění žalobce do 21. 11. 2024
10. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v jeho nedostatečném odůvodnění. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
11. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“

12. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců „policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
13. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení bytové kontroly.“
14. Podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
15. Žalobce namítal, že se žalovaná dostatečně nezabývala použitím některým ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území. K tomu soud uvádí, že žalovaná se otázkami, zda lze žalobci uložit zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zabývala na straně 2 a 3 a 8 a 9 napadeného rozhodnutí a dospěla k závěru, že uložení těchto opatření není dostačující, neboť je zde nebezpečí, že by žalobce mohl ztěžovat nebo mařit průběh řízení. Žalovaná v rozhodnutí poznamenala, že o neuložení zvláštních opatření rozhodla i na základě § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť u žalobce bylo zjevné, že v případě propuštění by se do Chorvatska nevrátil a cestoval by nelegálně do cíle své cesty, tedy do Německa, kde by požádal o azyl. Konstatovala, že žalobce nemá žádnou možnost zdržovat se na adrese pobytu v ČR a být přítomen bytovým kontrolám, než bude vydáno rozhodnutí o jeho přemístění do státu odpovědného za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedla, že žalobce na území ČR nikoho nezná a nemá ani dostatek finančních prostředků pro zajištění základních životních potřeb. Uzavřela, že nebylo možno přistoupit k uložení zvláštních opatření, neboť z chování žalobce je zřejmé, že se do Chorvatska vrátit nechce a jeho jediným cílem je cesta do Německa.
16. Žalovaná se tedy možností užití zvláštních opatření za účelem vycestování podle názoru soudu zabývala dostatečně a správně poukázala i na nedostatek finančních prostředků na straně žalobce, který ani v ČR republice nikoho nezná, tudíž je vyloučeno, aby žalobce (nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

někdo za něj) složil kauci nebo se u někoho ubytoval, když nemá dostatek finančních prostředků. I v tomto ohledu je rozhodnutí žalované přezkoumatelné.

17. Směrem k žalobci soud zdůrazňuje, že on sám při výsledku dne 20. 9. 2024 uvedl, že v ČR nikoho nezná a nemá dostatek finančních prostředků na zajištění ubytování ani na složení kauce. S ohledem na nedostatek finančních prostředků na straně žalobce je tak zcela zjevné, že uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepřipadá v úvahu. Ostatní alternativy pak rovněž předpokládají, že žalobce bude disponovat rozumným množstvím finančních prostředků, aby si zajistil ubytování a obživu, případně že bude znát někoho, kdo mu v tomto ohledu pomůže. Soud se zároveň shoduje se žalovanou v tom, že uložení zvláštních opatření by v žalobcově případě bylo nedostatečné a neúčelné, neboť žalobcovu dosavadní jednání vzbuzuje zásadní pochybnosti o tom, že by dodržel podmínky zvláštním opatřením stanovené. Soud v tomto ohledu považuje za zásadní, že žalobce vědomě vstoupil na území ČR a na územích jiných států EU bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, a nevyčkal na výsledek jeho azylového řízení v Chorvatsku a z této země vycestoval. Popsané jednání žalobce nasvědčuje tomu, že skutečně nerespektuje právní předpisy členských států EU (včetně ČR) týkající se podmínek vstupu na území a pobytu na něm a že je za účelem dosažení svého cíle – tj. dostat se do Německa – ochoten porušovat právní předpisy. Za těchto okolností podle názoru soudu nepředstavují zvláštní opatření za účelem vycestování dostatečnou záruku toho, že by žalobce spolupracoval s policejními orgány při realizaci jeho předání. Naopak existuje významné riziko, že by žalobce pokračoval v cestě do Německa nebo by se skrýval, čímž by zmařil nebo ztížil výkon rozhodnutí o jeho přemístění do státu odpovědného za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
18. Soud proto dospěl k závěru, že užití některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo v žalobcově případě namístě. Předmětná námitka tudíž není důvodná. Sám žalobce ostatně ani neuvedl, které konkrétní zvláštní opatření za účelem vycestování měla žalovaná v jeho případě použít. Soud zároveň nepřisvědčil žalobcovu názoru, že je napadené rozhodnutí paušalizované a důvodem k prodloužení doby trvání zajištění je pouze odkaz na žalobcovu domnělou nedůvěryhodnost a nebezpečí útěku, aniž by však byly tyto obavy žalovanou blíže adekvátně zdůvodněny.
19. K námitce, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovanou k závěru, že žalobce nebude spolupracovat s příslušným orgánem veřejné moci, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří účel zajištění, soud opakuje, že žalobcovu výše popsané jednání je dostatečným důvodem pro uvedené závěry žalované. Pokud totiž žalobce vědomě nelegálně vstoupil na území EU veden převážně ekonomickými motivy, soud nepochybuje o tom, že by v podobném jednání pokračoval i nadále a snažil by se dokončit svou cestu do Německa. Vzhledem k tomu, že žalovaná všechna tato zjištění v napadeném rozhodnutí popsala, pokládá soud její úvahy o tom, že žalobce nebude spolupracovat s příslušným orgánem veřejné moci, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří účel rozhodnutí o jeho přemístění do státu odpovědného za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, za dostatečně odůvodněné. Citovaná zjištění pak vycházejí z výpovědi samotného žalobce, a tudíž mají dostatečnou oporu ve správním spisu, resp. nejsou nepodložené. Soud proto vyhodnotil předmětnou námitku jako nedůvodnou.
20. Žalobce dále namítal, že prodloužení doby trvání zajištění o 34 dnů bylo stanovena nepřiměřeně.
21. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že „zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvou týdnů lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů, nesmí být osoba dále zajištěna.“

22. K dané námitce soud uvádí, že žalovaná na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí uvedla, že dobu zajištění stanovila v souladu s § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Poukázala sice na to, že stanovená délka prodloužení doby trvání zajištění odpovídá maximální době možného zajištění v druhé fázi řízení dle čl. 28 nařízení Dublin III, ale koresponduje jednotlivým dílčím krokům vedoucím k samotné realizaci účelu zajištění. Poukázala na to, že předně je třeba vydat rozhodnutí o určení příslušného státu a o přemístění do tohoto státu a toto rozhodnutí řádně doručit žalobci za účasti tlumočníka. Od doručení daného rozhodnutí plyne patnáctidenní lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí o přemístění. Teprve po marném uplynutí této lhůty je možné podniknout kroky vedoucí k samotné realizaci předání žalobce do Chorvatska. Těmito úkony jsou ukončení zajištění a vypořádání záležitostí s pobytem v zařízení pro zajištění cizinců, zajištění přepravních dokladů do státu předání a samotná realizace předání. Následně, tedy po marném uplynutí lhůty pro podání žaloby, je tudíž potřeba zajistit samotný spoj do Chorvatska, zajistit přepravní doklady pro žalobce, dohodnout s chorvatskou stranu převzetí žalobce v daném čase a místě. To vše žalovaná na základě zkušeností z předchozích obdobných řízení a po konzultaci s oddělením Dublinského střediska odhadla v řádech jednoho až dvou týdnů. Žalovaná tedy uzavřela, že v prodloužené délce doby zajištění maximálně do 21. 11. 2024 je reálné naplnění účelu zajištění žalobce, tedy jeho předání do Chorvatska.
23. Z výše uvedeného je dle soudu zjevné, že žalovaná v napadeném rozhodnutí popsala výčet předpokládaných kroků potřebných k realizaci rozhodnutí o jeho přemístění do státu odpovědného za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a odhad jejich časové náročnosti. Rovněž z odhadované časové náročnosti jednotlivých úkonů, které je třeba provést pro realizaci přemístění žalobce, je patrné, že prodloužení doby trvání zajištění žalobce o 34 dnů je přiměřené a odpovídá jak zákonu o pobytu cizinců, tak i čl. 28 nařízení Dublin III. Soud tedy uzavírá, že žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, proč přistoupila k prodloužení doby trvání zajištění žalobce a že jde o realistický odhad doby potřebné pro realizaci rozhodnutí o přemístění žalobce do státu odpovědného za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
24. K obecným tvrzením žalobce, že žalovaná musí důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, a tyto skutečnosti musí být přesvědčivé a nezpochybnitelně doloženy ve spisovém materiálu, soud konstatuje, že žalovaná těmto požadavkům dostála. Její rozhodnutí přitom vychází z konkrétní situace žalobce, jak byla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

popsána výše a jak je zachycena ve správním spisu. Soud proto napadené rozhodnutí nepokládá za šablonovité či paušální.

25. Žalobce v obecné rovině namítal, že rozhodnutí o zajištění není přiměřené jeho situaci, aniž by však uvedl konkrétní argumenty. K takto obecné žalobní námitce soud uvádí, že se žalovaná dostatečně zabývala i možným nepřiměřeným zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to na stranách 6 až 7 napadeného rozhodnutí, kde mj. uvedla, že žalobce nemá žádné vazby k ČR, je dospělým a zdravým mužem, který si je dobře vědom svého protiprávního jednání. Se závěry žalované se soud ztotožňuje.
26. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Soud dodává, že nerozhodl o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o takovém návrhu má soud dle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodnout bez zbytečného odkladu a není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl o samotné žalobě ještě před uplynutím uvedené lhůty, bylo rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku bezpředmětné.
28. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 13. listopadu 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.